

På Den internasjonale sommerskolen i Oslo og under NUPI-forskeren Arne Olav Brundtlands ledelse, skal israeleren Ofer Cassif (29) og palestineren Imad Ghayathah (28) føre «fredssamtaler» i sommer.

Fredsavtalen en start

Han er palestiner og setter sin lit til fredsavtalen mellom PLO og Israel som et første skritt på veien mot fredelig sameksistens i Midt-Østen. Hans opponent er israelsk kommunist og mener fredsavtalen ikke går langt nok i å gi palestinerne selvstyre. Gjennom syv uker i Norge skal Imad Ghayathah (28) og Ofer Cassif (29) lære hverandre å kjenne.

Ikke bare under samme tak, men på samme rom skal de to bo og studere på Den internasjonale sommerskolen i Oslo. – Dette er et resultat av - og en illustrasjon på - hva fredsprosessen som startet med Oslo-avtalen kan føre til, sier Arne Olav Brundtland, NUPI-forskeren har sin 30. sesong ved Den internasjonale sommerskolen i år, og står blant annet bak to statsvitenskapelige kurs som Ofer og Imad skal følge.

De to møttes for første gang i den norske ambassaden i Tel Aviv dagen før de skulle sette kursen mot Norge. Palestineren Imad har bodd hele sitt 28-årige liv på den okkuperte Vestbredden. Han har ikke pass - bare et reisedokument. Der står han oppført som jordanner. – Men jeg er ikke jor-

daner, jeg er palestiner. Dette er en taktikk israelske myndigheter har brukt overfor palestinerne på Vestbredden, forklarer han.

Imad og Ofer er gjester hos Skøyen Rotaryklubb i Oslo under oppholdet i Norge. Og for Imad var turen til Norge hans første besøk utenfor Vestbredden.

Både palestineren Imad og israeleren Ofer har vært aktive på hver sin side i diskusjoner om fred, demokrati og rettferdighet i Midt-Østen, hovedsaklig gjennom arbeid i studentorganisasjoner og politiske organisasjoner. Og begge har sittet fengslet for politisk aktivitet.

Imad er assistentlærer ved Birzeit universitet i Bethlehem. 13 år gammel ble han arrestert for første gang - for å ha spredd løpesedler som falt de israelske okkupasjonsmyndighetene tungt for brystet. Siden arbeidet han i palestinske studentorganisasjoner. I dag tilhører han Fatah-gruppen, en palestinsk gruppering som støtter opp om fredsprosessen.

Ofer arbeider for en menneskerettighetsorganisasjon i Jerusalem som spesielt forsø-

ker å hjelpe palestiner som har vanskeligheter med israelske myndigheter. I 1987 ble han medlem av Hadash. Kort etter ble Ofer Cassif den første israeler som ble fengslet for å ha nektet militærtjeneste av samvittighetsgrunner i forbindelse med Intifidaen (det palestinske opprøret på Vestbredden). Siden var han aktiv i Campus, en politisk venstregruppering og den eneste jødisk-arabiske politiske fraksjonen ved Hebrew-universitetet.

De to har vidt forskjellige syn på fredsavtalen. Imad er glad for avtalen.

– Den er et første skritt på veien mot at palestinerne kan få sin egen stat, og leve som et fritt folk i fred med sine naboer. Det eksisterer selvsagt fortsatt mange problemer - siden ved avtalen er også problematisk.

Men dette er første gangen den israelske regjeringen anerkjenner det palestinske folk og vår rett til å danne en egen nasjon.

Dessuten, påpeker Imad. – Israelerne har behov for de arabiske markedene og ressursene. Derfor kan de ikke bryte fredsavtalen. Og i

ethvert avtaleforhold er det slik at du både må gi og ta.

Ofer håper Imad får rett i sin optimisme, men kaller ham naiv. Ofer Cassif har få - om noen - illusjoner om virkningen av fredsavtalen. – Fredsavtalen er en start, men gir ikke nok. Jeg er ikke sikker på at den er god nok som et første skritt engang. Avtalen kom i stand fordi den politiske ledelsen i Israel, PLO og USA hadde store interne problemer. Derfor møttes partene i det jeg vil kalle et problematisk hjørne. De hadde behov for hverandre og kunne de løse noen problemer, ville de ha felles nytte av det.

– Jeg er meget mistenksom med hensyn til hva dette kvasiselsvstret på Vestbredden egentlig vil komme til å bety. Palestinerne var fullstendig okkupert. Nå er de bare delvis okkupert.

Et stort og uløst spørsmål knytter seg til Jerusalems videre skjebne - denne myttemo-spunnede byen som er hellig både for jøder, kristne og muslimer. Imad og Ofer er uenige også her. Imad forklarer:

– En holdning går ut på at

Jerusalem skal være en by bare for palestinerne, andre hevder at den bare skal være for israelere. En tredje tilnæringsmåte går ut på at begge parter skal kunne ha adgang til byen. Jeg mener at det siste må la seg gjøre.

Men den skal være palestinerens hovedstad, og så kan vi dele institusjonene med jødene. Hvis palestinerne fikk råderett over Jerusalem, ville vi aldri stenge den for jøder, kristne eller andre slik israelerne har gjort overfor muslimerne.

Ofer tror Jerusalem-spørsmålet nærmest er uløselig - og spesielt nå etter at mange jøder mener den israelske regjeringen allerede har gitt for mye etter overfor palestinerne. – Det knytter seg så mange sterke følelser til Jerusalem, og den betyr alt for mye for det jødiske folk til at en israelsk regjering noen gang vil gi slipp på den, mener Ofer Cassif.

MARGRETHE LIED (tekst)
BENTE BJERCKE (foto)